

Tenyésztői felelősség

Leggyakrabban a tenyésztői felelősség alatt azt értik, hogy a kölyök eladása során a tenyésztő visszafizetési kötelezettséget vállal, később felmerülő problémákra.

Ez mindig az adott tenyésztőtől függ, hogy mire és milyen mértékben fizet, a vevő pedig vagy elfogadja, vagy sem. Ha úgy vesszük ez az „üzleti” része a kölyökvásárlásnak.

Azonban azt kell, hogy mondjam, ez a fajta garancia adás messze nem meríti ki a felelősség kérdéskörét, és főleg *nem oldja meg a problémákat*. - Azt „csak” a tudatos tenyésztés tudja orvosolni!

A tenyésztői felelősség valahol ott kezdődik, hogy el tudjuk-e mondani, mit is szeretnénk elérni a fajtával kapcsolatban, ***mi az elképzelés 1-1 alom létrehozásakor***, aminek az a jelentősége, hogy itt mutatkozik meg, hogy fellelhető-e bármiféle javító szándék, vagy jövőbeli koncepció. Ennek hiányában nem beszélhetünk tenyésztésről, csak eladási (tehát pénzszerzési) szándékról.

A gazdikat ez nem biztos, hogy érdekli – és nekik ez nem is dolguk – ők „csak” egy jó kutyát szeretnének. Azonban koncepciózus tenyésztés nélkül a kölykök minősége mindig is esetleges marad, akármekkora fizetési garanciát is vállal valaki.

A tenyésztőnek érezni kell, hogy amit tesz, az a fajtára mindenféleképpen hatással lesz! Minden egyes alom formálja az ***országos állományt***, hisz ezek a kölykök kerülnek kiállításra, kutyaiskolába, vagy csak a közvetlen szomszédok szeme elé, akik ha szóba kerül a corsó, a látottak alapján fogják megítélni a fajtát. Az állatorvosok is csak az alapján tudnak nyilatkozni, hogy hány beteg és hány egészséges kutya kerül a „kezük közé”...

Szintén az állomány miatt nagyon fontos a mértéktelen bel- és túltenyésztettség elkerülése. Ehhez viszont folyamatos ***vérvonalfriessítésre*** van szükség!

A vérvonalfriessítés mindig egy jövőbe mutató „fejlesztés”, ami a minőség javulásának az alapja. Ugyanazokkal a vérvonallakkal történő párosítás nem hoz változást, javítást...

Ha mindenki arra várna, hogy a másik tenyésztő hozzon be egy új kant az országba, akihez el lehet menni fedeztetni, akkor az azt mutatná, hogy az adott országban bizony csak annak az 1-1 tenyésztőnek van valamiféle elképzelése a továbblépést tekintve.

„Van aki húzza a szekeret, és van aki csak utazni szeret rajta...”

Óriási felelősség, de egyben a legizgalmasabb feladat, a ***párosítási kombináció*** megálmodása. Ehhez számtalan szempontot figyelembe kell venni, a fellelhető legtöbb információ mérlegelésével. Itt érvényesül leginkább a „tenyésztői szabadság”, amikor eldől, hogy az ***egészség-küllem-képesség*** hármasszempontjából, melyik fog dominálni.

Valamilyen mértékben természetesen mindháromnak érvényesülnie kell!

Egy párosításról csak akkor derülhet ki, hogy jó-e, vagy sem, ha kipróbáljuk. Hiába tökéletes egy kan vagy egy szuka, nagyon sok függ a származásától, a vérvonaltól, hogy milyen utódokat fog örökíteni.

Minél hasonlóbb a szülők vonala, és minél jobban közelítenek a standardhoz, annál tökéletesebb utódokra lehet számítani.

A tenyésztői felelősség egyik legfontosabb eleme a ***nyomonkövetés***. A megszületett alom igazi eredménye bizony csak a kölykök 1-2 éves korára derül ki. A tenyésztőtől kikerült kölyköket a lehető legtöbb szempontból figyelemmel kell kísérni. Ehhez a gazdik jelentős közreműködésére is szükség van, és sajnos gyakran előfordul, hogy a vevő nem igényli, sőt elhárítja a kapcsolattartást.

A megszerzett információkat érdemes írásban rögzíteni, majd értékelni. Ezek az információk fogják megmutatni, hogy egy adott szuka, vagy kan mit tudott örökíteni, és a későbbiek során ezekből a tapasztalatokból tanulva lehet tovább lépni.

Tovább vezetve ezt a gondolatmenetet, a felelősségi körbe sorolhatjuk a **„jó gazda nevelést”** is.

Erre már könnyen lehetne azt mondani, hogy nem a tenyésztő dolga, pedig az.

Rengeteg nagyon jóindulatú, de tapasztalatlan kezdő kutyás van. A kölykök érdekében segíteni kell őket az alapvető nevelési kérdésekkel kapcsolatban (vagy akár komolyabb kiképzési kérdésekben), elmagyarázni az egészségügyi szűrések, a mozgatás jelentőségét, jó tápot, jó orvost, jó kutyaiskolát ajánlani nekik, stb.

Fel kell hívni a figyelmüket olyan dolgokra, amire a gazdinak még nincs szeme, pl. ha kövér, vagy sovány a kutya, esetleg bármi olyan dolog látszik a kutyán, amiről a tenyésztő a tapasztalata alapján tudja, hogy valamilyen probléma előjele lehet.

Bizony előfordul az is, hogy valakit le kell beszélni a kiskutya vásárlásról. Például sokan egy másik kutya mellé keresnek játszópajtást. Erről mindenféleképpen beszélni kell, hogy miért is van erre szükség, ugyanis ha az előző kutyussal egyszerűen nincs idő foglalkozni, akkor ezzel a másodikkal sem lesz... ***Két kutya egymás közti játékában nem fogja kitölteni azt az űrt, amit az emberi kapcsolat hiánya okoz!!!***

Amennyiben jó kapcsolat alakul ki a tenyésztő és a gazdi között, egy rendkívül fontos kérdésben adhat még segítséget a tenyésztő: tenyésztésbe fogja-e a gazdi a kutyáját, vagy sem?

Ilyenkor bizonyos mértékig félre kell tenni az érzelmeket, és szigorúan kell felmérni a kutya tulajdonságait. Amennyiben az adott kutyában nincs meg az a plusz, amiért „tovább kellene szaporodnia”, a tenyésztőnek oda kell tudnia állni, és le kell beszélnie a gazdit az elképzeléséről.

Ha viszont a kutya megfelelő, akkor korrekt tanácsokkal mindenféleképpen segíteni kell a tenyésztése első lépéseit!

Felelősség még a ***tenyészkutya tartása*** is, bár elvileg ez a külvilágot nem annyira érinti.

A tenyészkutya fogalmat nem annyira szeretem, mert kicsit olyan mintha haszonállatokról beszélénk...:)

Sajnos igen gyakran úgy is tartják ezeket a kutyákat: egész nap kennelben vannak tartva, az udvarból „nincs idő” kivinni őket, stb...

Számomra ez a fajta kutyatartás rettentően idegen. Én azt gondolom, hogy a tenyésztő egyik alap felelőssége a saját kutyáival szemben áll fönn. Ők ugyanúgy egy gazdi kutyái, mint bármely más udvarban élő kutyák. Szerintem soha nem lenne szabad annyi kutyát tartani, amennyivel már nem lehet foglalkozni.

A „tenyészkutya” az én szememben egy rang: fajtájának kiváló egyede, aki érdemes arra, hogy tulajdonságait tovább adja a kölykeiben.

Ezek a kutyák pont, hogy kiemelt figyelmet és tartást érdemelnének!

